

[Korsgaard.]

inde paa et Forhold, som jo maa skyldes Bankens Ledelse, nemlig visse Erhvervs Beklagelse af, at den nuværende Ledelse af Landmandsbanken havde støttet visse Erhvervsvirksomheder, som den ikke burde have støttet. Jeg ser meget vel, at den højtærede Minister føjede til, at han troede, at den Kritik, der var fremsat, var overdreven. Men den højtærede Ministers Reservation syntes mig ret svag, idet den paa ingen Maade gaar ind for, at Kritikken ikke til en vis Grad er berettiget. Nu er det fornuftigvis saadan, at hvilken Bankledelse man end har, begaas der Fejl. Ingen Mennesker er fejlfri. Der er maaske nogle, der tror, at de er det; men det er nu den værste Slags Mennesker, jeg kender. Selvfølgelig er det muligt, at der kan være begaaet Fejl. Men er der nogen som helst rimelig Grund til at antage, at den siddende Ledelse for Landmandsbanken i højere Grad end andre Bankers Ledelse vilde finansiere svage Foretagender af den ene eller den anden Art. Det, som fører til, at en Bank i givet Tilfælde finansierer en Virksomhed, der staar nogenlunde svagt, og derved paatager sig en vis Risiko, er naturligvis, at den gaar ud fra, at der derved er større Sandsynlighed for at tjene end for at tabe, og det har selvfølgelig for denne som for enhver anden Banks Ledelse i givet Fald været det, der har bevirket, at man har givet de paa-gældende Virksomheder større Laan. Kan det nu antages, at en Ledelse, som ikke alene er valgt med Henblik paa at varetage snævre Aktionærinteresser, men en Ledelse, der, saaledes som Forholdene nu en Gang har udviklet sig, betragter sig som Ledelse for en Bank, der i høj Grad skal arbejde for Samfundsinteresser — er der nogen som helst Grund til at antage, at denne Banks Ledelse i højere Grad end andre, private Bankers Ledelse skulde gaa ind for at overtage Risici, som er større end rimeligt? Jeg tror det ikke. Jeg tror derfor, at den Tilbagevisning af Kritikken overfor dette Forhold, som Handelsministeren med ret svage Ord gjorde sig til Talsmand for, var alt for svag. I alt Fald forekommer det mig, at der skyldes Bevis for, at Banken paa dette Punkt har syndet mere, end man nu en Gang altid vil kunne risikere, at en Bank synder, idet det, som allerede sagt, ikke er muligt at undgaa Fejl.

I denne Forbindelse vil jeg gerne spørge den højtærede Handelsminister, om han paa noget Tidspunkt er gaaet ind for

at henstille til Landmandsbankens Ledelse at gaa frem efter andre Synspunkter, end den nu en Gang har villet gaa af sig selv. For det kan ikke nægtes, at den politiske Ledelse i dette Forhold staar langt stærkere overfor Banken i Retning af at kunne henstille at gaa frem efter andre Linier end overfor andre Banker, idet man overhovedet ikke har nogen Indflydelse paa andre Banker. Jeg vil altsaa gerne spørge, om Bankens nu siddende Ledelse paa noget Tidspunkt har vist Uvillighed til at optage en saglig og forstandig Forhandling om, hvor langt man i givet Fald kan gaa med Støtte af visse Erhvervsvirksomheder.

Jeg maa altsaa mene, at paa det her nævnte Punkt har den fremsatte Kritik ikke været berettiget, men det er jo, naar alt kommer til alt, i Virkeligheden det mindst vigtige Punkt, og det er vel endda ogsaa det Punkt, hvor den højtærede Handelsminister i mindst Grad, jeg kan altsaa, som sagt, fristes til at sige: angriber Banken. Det, der derimod for Staten som Ejer, naar man skal bedømme Bankens Forhold, maa være af den allerstørste Interesse, er: hvorledes har Bankens Driftsresultater i de svundne Aar været? Ogsaa her synes det mig, at man med Forundring maa læse den højtærede Handelsministers Tale, idet den, saa vidt jeg kan se, er en ustandselig Gøren Forsøg paa at gøre de efter min Opfattelse særdeles gode Driftsresultater til i Virkeligheden næsten daarlige Resultater, saaledes at forstaa, at man i Virkeligheden af Hensyn til økonomisk Vinding maa tilstræbe snarest muligt at komme af med Banken.

Den højtærede Handelsminister oproller en hel Række af Tal, som uden Kritik naturligvis viser — og det er maaske ogsaa det, de har skullet vise —, at Bankens Overskud gennem Aarene er blevet mindre. Den højtærede Minister gør Antydninger, men ogsaa kun *Antydninger*, til at forklare, hvorfor Driftsresultaterne er blevet ringere. Der kunde gives en helt anderledes fyldestgørende Forklaring heraf, for det er i Virkeligheden lige til, at naar Banken paa et vist Tidspunkt regner med ikke at have nogen Gæld og følgelig tilskriver de Renter, som den normalt skal have ud fra dette Synspunkt, og man saa paa et senere Tidspunkt regner med at have en Gæld paa 130 Mill. Kr. og følgelig ikke kan tilskrive de Renter, der skulde stamme fra dette Beløb, ja, saa maa det naturligvis i sig selv give en uhyre Forskel. Et andet Forhold, som den højtærede Handelsminister slet ikke omtalte, men som jo for en